

Concurs de relats sobre l'Univers

1er premi categoria Majors 16 anys

Autor: Edu Beltran

Títol: Finestra a l'Univers

- Disculpi, senyoreta. Em podria indicar on trobar el doctor Saga?
- Jo soc la doctora Saga. Em penso que és a mi a qui busca.
- Oh, és clar. Sí, m'he confós. Voldria saber si hi ha hagut novetats.
- No de moment. Seguim intentant saber què va succeir exactament. .
- És el primer cop que es troben un cas així, oi?
- Certament. I tenim a tota la premsa pressionant-nos, la qual cosa no ajuda gaire. I ara, si em disculpa, he de tornar al meu despatx.

La doctora Saga deixa el periodista plantat a la sala i reprèn el seu camí. Un cop allà observa el cos que jau a la llitera, s'asseu davant l'escriptori i engega l'ordinador.

"Dimarts 25 d' abril de 2027. A les immediacions de l' observatori astronòmic s'ha trobat, a les 07.30 a.m. d' avui, el cadàver d' una dona jove, sense signes de violència. L'examen forense ha constatat que el cos trobat no té melic."

La doctora torna a observar el cos inert. Li recorda molt a la seva germana. Devien ser de la mateixa edat aproximadament. Mateixa complexió prima, pell canyella, cabells llargs i arrissats, tot i que el color sí que diferia. Sa germana era pel-roja, la dona de la llitera posseïa uns cabells d'un vibrant color violeta, com els rajos UV.

S' acaricia el ventre, llis i ferm com el del cos. La troballa li ha suposat un fort cop. No sabia que hagués hagut una segona missió des del seu Ceres natal. Ella havia arribat sola, com a pionera de l' exploració espacial i de seguida havia aconseguit confondre's entre la gent de la Terra. L' havien preparada físicament i intel·lectual per a allò. Parlava un anglès sense cap tipus d'accent estrany, i el seu cos, cabells i rostre eren tan usuals com els de qualsevol dona terrícola de trenta anys. Només un detall hagués pogut delatar-la, o millor dit, la seva absència. Exactament tal i com li havia succeït a la jove dels cabells violeta.

El doctor Morósov, ajudant de la doctora Saga, entra sense trucar, com és usual en ell. Ella el mira amb disgust, odia aquest costum, tal com odia les seves mirades lascives. A Ceres no existeix l' amor, ni el desig, ni la passió. Ni tan sols el sexe. Les passions són una característica pròpia d' una civilització subdesenvolupada com la terrestre. Ella està molt por sobre de tot. Per això, el no poder intimar amb humans no li preocupa el més mínim. No ho necessita, no ho vol i no li agrada.

- Què passa?
- Doctora, tenim un cos extraterrestre en perfecte estat de conservació a quaranta-cinc centímetres de nosaltres i em pregunta que què passa?
- Treballa vostè a una agència espacial. Trobar vida extraterrestre és una hipòtesis tan factible como no trobar-ne. No sé per què se sorprèn.
- Tenim un talp. Els mitjans de comunicació ja saben que tenim un cos estrany aquí. Algú s'ha *xivat*.
- Això no importa. No saben més que allò que els hemos dit oficialment.
- El president del Govern donarà una roda de premsa a les deu trenta.
- Fantàstic. I què dirà aquest inútil? Que en sap alguna cosa de com treballem, què cerquem, què necessitem? Es limitarà a llegir quatre frases buides escrites per algú del gabinet de premsa. El President és imbècil però per sort no és perillós. L' anterior era ambdues coses.
- El boig del cabell taronja...
- Aquest mateix.
- Doctora...
- Què?
- Aquesta dona hagués pogut passar per qualsevol de nosaltres. Només el fet que l'haguem despullat ha fet que descobríssim que no és dels nostres.
- Jo soc ciutadana de l' Univers. No crec en nacionalismes terrícoles.
- Això és divertit.
- Escolti, Morósov, tinc feina. Per què no em deixa a soles una estona?

L'ajudant obeeix. La doctora toca amb el seu dit mig la pantalla de l' ordinador. Es produeix una connexió immediata amb Ceres. El cap de la missió treu fum pels queixals. Parlen en el seu propi idioma.

- És vostè imbècil, Saga? Se n'ha assabentat la premsa, el president del govern del país aquest on està ara i fins i tot el club de fans de Sherlock Holmes o com es digui aquest personatge!
- Ho sento. No estava preparada. No sabia que havien enviat a algú més. Pensava que era l' única.
- Vostè i el seu egocentrisme. Com pensa resoldre això?

A Saga no li agrada aquest nou cap. Almenys l'anterior era comprensiu. Però ja fa anys que havia mort, a Ceres el temps és implacable. Tot i que havia arribat feia algun temps, a Saga

encara li costava adaptar-se als ritmes horaris terrestres, tan lents en comparació als seus habituals.

La doctora Saga talla la comunicació i crida Morósov. Ell no triga ni un microsegon a arribar, sempre disposat a atendre la veu de la seva mestressa. Resultaria entenedor si no fos tan patètic, pensa Saga. Un cop dins, tanca la porta i amb un gest li diuen que esperi al costat del cos. Ella surt per la finestra que dona directament al garatge. Sortir per la porta, com hagués estat normal, està descartat. No sap qui pot estar esperant al passadís, i el seu pla depèn de

que ningú la vegi. Per sort la finestra és àmplia, amb espai suficient per a passar sense problemes. Quan li van atorgar el despatx, va fingir que no li agradava perquè no tenia vistes al camp, però en realitat la idea de tenir el seu vehicle a només un salt de distància li agradava molt més. I sobretot, que estigués al mateix nivell que el pàrquing. Morósov la mira, estranyat, però ella li promet que en un minut li explicarà tot. L'ajudant capta en la mirada de Saga una complicitat que ha estat cercant durant molt de temps. Per fi l'ha trobada. Ell confia en Saga, al cap i a la fi està a les seves ordres, i a l'agència les jerarquies es respecten fins les darreres conseqüències.

L'hangar és com un cementiri. Cada vehicle està enninxolat i ningú pot veure ni tocar els vehicles dels demés. Segons sembla ho van fer així a proposta d'un director de recursos humans que no volia gelos entre els treballadors per veure qui portava l'artilugi més car i modern del mercat. Quanta estupidesa concentrada per mil·límetre quadrat hi ha en aquest planeta, pensa Saga. Que en algun moment a Ceres creguessin que la Terra estava poblada de vida intel·ligent, clamava a l'Univers. Des de fora, fa un gest a Morósov. Cadascú a una banda de l'ampli finestral, treuen el cadàver de costat i el col·loquen a l'interior d'un ala de la nau. Morósov reclama l'explicació promesa minuts abans, però Saga li assegura que ho farà de seguida. Abans ha de preparar el viatge, que serà suficientment llarg. Viatge? Els ulls de l'ajudant són com dos satèl·lits gegants que no donen crèdit al que està veient, però mentalment prega que Saga se l'emporti amb ella. Els seus precés a un déu en qui no creu

són escoltats, Obeint a un gest sec de la doctora, puja i es col·loca còmodament a la nau, molt més àmplia del que sembla a simple vista.

És bastant similar a la que apareixia a *Star Wars*, pensa. Potser per això no li resulta difícil aclimatar-se a ella. Saga li jura que es l'única opció que tenen, que confiï en ella. Per primera vegada des de que es coneixen, Saga agafa la mà del seu ajudant i la prem amb força. Ell somriu. Aquest breu gest ha estat suficient per a ell. Ja no té por de res.

Saga torna al despatx, obre la porta, deixant la llitera nua a plena vista i salta per la finestra per embarcar a la seva nau. En pocs minuts, el passadís és ple de periodistes fotografiant la sala buida. La nau ha tingut el temps just d'eleva-se a la immensitat del gran blau, fora de l'abast de les càmeres. Mentrestant, el president del govern pronuncia un discurs que les imatges ràpidament propagades per internet s'encarreguen de desmentir. Al temps que jura que han trobat un cos extraterrestre, els *memes* a Twitter amb la imatge de la sala buida acaben per destrossar la poca reputació que li quedava. Els seus assessors dimiteixen unànimement.

Saga i Morósov continuen el seu viatge de varis mesos fins a Ceres. Quan arribi, la relativitat haurà fet la seva feina. El que per a ella són uns trimestres seran anys al seu planeta d'origen i la majoria dels que la van conèixer seran ja morts a la seva arribada. Llàstima que no serà el cas del director de missió. El viatge que va fer a Eris li haurà prolongat la vida uns

quants segles més. Però al menys ella només haurà d' aclimatar-se de nou, encara jove i amb tota

una vida per endavant per començar de zero. Amb l'al·licient de dur amb ella un saludable exemplar terrícol que, sense dubte, la farà mereixedora del càrrec de Directora General de l' Agència Espacial de Ceres, i potser molts premis més. Acaba de decidir que el primer que farà quan ostenti el nou càrrec serà destituir a aquell imbècil que varen posar com a cap de missió.

